

semblances

Mn Francesc Pardo

Mn Francesc Pardo és el nou rector de la parròquia de Sant Esteve i per tant nou patró de la Fundació Hospital/Asil de Granollers. Abans de respondre a la pregunta de què pot aportar, com a patró, al nostre Hospital ha volgut explicar-nos qui és en Francesc Pardo i Artigas.

Sóc capellà de la Diòcesi de Barcelona, ara el "nou" rector de la parròquia de Sant Esteve, i fa pocs dies l'arquebisbe m'ha nomenat arxipreste de Granollers per indicació dels altres mossens de l'arxiprestat.

El mes de juny passat va fer 51 anys que vaig néixer a Torrelles de Foix, poble petit de l'Alt Penedès, a 13 quilòmetres de Vilafranca. Sóc el gran de quatre germans, dels quals un va morir d'accident de tractor als 18 anys.

Vaig estudiar al Seminari de Barcelona i a la Facultat de Teologia de Catalunya. El cardenal Narcís Jubany em va ordenar capellà el dia 31 de maig de 1973 a Vilafranca, on exercia de diaca. Vicari de Vilafranca durant set anys, vaig compaginar la tasca de capellà i la feina en diverses empreses en un treball civil, principalment en una cooperativa de fusters de la qual vaig ser vicepresident, i també m'encarregava de la formació del cooperativisme.

Abans d'ordenar-me també havia estat responsable català del Moviment Rural de joves JARC i representant d'aquest moviment a l'Estat espanyol i a Europa. Per això em van encarregar ser consiliari del moviment un cop ordenat capellà.

En l'etapa de Vilafranca, per diverses circumstàncies, em va "tocar" formar part del Patronat de la Fundació de l'Hospital de Vilafranca en una etapa molt crítica i difícil. A més de les reunions preceptives, molts diumenges a la tarda anava a

Mn Pardo, nou patró de la Fundació Hospital/Asil de Granollers

"En arribar a Granollers vaig escoltar una lloança de l'Hospital i de les persones que hi treballen"

l'hospital per ajudar i atendre els problemes que es plantegessin. Cal dir que encara no hi havia l'autopista i la nacional 340 era lloc d'accidents mortals, quasi cada diumenge. A l'hospital hi havia molt pocs recursos humans, i jo sovint assumia l'acompanyament dels familiars de les persones accidentades, i algunes vegades els havia de notificar la mort de la persona estimada. En aquells moments, intentava oferir el meu suport humà, espiritual i material per connectar amb els familiars i amics. Va ser una experiència dura, molt dura, però que em va ajudar a compartir el sofriment i a conèixer més el cor i els sentiments de les persones.

Potser cal recordar que en aquells anys la lluita política clandestina era molt intensa. L'Església que viu i proclama la llibertat dels fills de Déu, intentàvem ser al costat de tots els qui lluitaven. Mantinc en silenci els meus compromisos i experiències per un cert pudor i per no ferir ningú.

Director del setmanari *Tothom*

Durant tres anys vaig ser director del setmanari *Tothom*, una publicació semblant a *Granollers, Comunitat Cristiana*. Els maldecaps van ser molt nombrosos, només recordo que quan va morir el cap d'Estat, general Franco, tenia tres judicis pendents al Tribunal d'Ordre Públic, que naturalment van quedar arxivats.

Per tarannà intentava ser present a les "mogudes" i festes cíviques i populars.

Ser vicari de les parròquies, la feina a la cooperativa, el tracte amb els joves del moviment, de la parròquia i l'escoltisme, la presència a l'hospital, la lluita d'aquell moment per aconseguir les llibertats democràtiques i la participació en les festes han marcat molt la meua manera de ser.

L'any 1980 em van designar rector de la parròquia de Sant Sadurní d'Anoia i arxipreste d'aquell arxiprestat.

L'experiència de Sant Sadurní ha estat molt enriquidora. Hi he estat molt feliç, encara que no m'han faltat problemes, els normals i algun d'extraordinari.

Intentar construir una parròquia acollidora, corresponsable, disposada a oferir la Bona Nova de Jesús com a resposta a les necessitats més

fondes de les persones, preocupada perquè les celebracions fossin trobades amb Jesús Vivent, i per ser suport a tots els qui treballen per unes relacions personals i socials més humanes.

També vaig ser membre d'un patronat que vetllava per un petit hospital, que ara ja no existeix; i del Patronat d'Assistència Social que gestiona la "casa dels avis".

Cooperativa d'habitatges socials

La necessitat de vetllar pels joves i el fet de ser una vila "cara" em va animar, amb un grup d'adults de la parròquia i del Moviment de Pobles i Comarques, a constituir una cooperativa per construir habitatges socials per als matrimonis novells i amb poc poder adquisitiu. Es va aconseguir, però gairebé tots hi deixem la pell a causa de les grans dificultats que vam trobar.

En l'àmbit eclesial, l'any 1980 l'actual arquebisbe em va nomenar vicari episcopal del Penedès, l'Anoia i el Garraf, responsabilitat que havia de compaginar amb la de rector de Sant Sadurní. La relació amb molts capellans i laics cristians va ser molt positiva, i jo vaig intentar servir-los tan bé com podia.

Quan l'any 1993 la Diòcesi va tenir els cinc bisbes auxiliars actuals, els vicaris episcopals vam cessar, però els bisbes de Catalunya em van proposar ser el director del Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis de Catalunya. Em negava a acceptar la responsabilitat, però la insistència i altres indicacions que resten en secret, em van doblegar i vaig acceptar l'encàrrec. Continuava de rector de Sant Sadurní.

Uns anys vius, bonics, enriquidors i alhora esgotadors han estat els de la preparació del Concili Català. Hi vaig participar com a membre de la Comissió Preparatòria, de la Comissió Diocesana i de la quarta ponència sobre la Comunió a l'Església i la coordinació interdiocesana.

Anar a Granollers

I, finalment, durant la Setmana Santa d'aquest any, l'arquebisbe em va cridar i em va proposar venir de rector a la parròquia de Sant Esteve de Granollers. No explico les converses i els dies i nits en blanc i negre. Canviar de

parròquia, venir a una gran parròquia com Sant Esteve, deixar el Penedès, on he viscut i que conec bé, continuar –almenys aquest curs– com a director del Centre d'Estudis Pastoral, m'espantava i se'm feia una muntanya.

I ara, aquí em teniu!

Abans d'expressar el que puc aportar, cal dir que primer he de conèixer l'Hospital/Asil de Granollers: les persones, la filosofia que orienta l'activitat sanitària, el funcionament i l'organització, orientar-me per les diverses dependències, saber si les persones treballen a gust, l'opinió dels malalts i de la població...

Sí que puc dir que, en arribar a Granollers, una de les primeres paraules que vaig escoltar va ser una lloança molt sincera de l'Hospital i de les persones que hi treballen.

Què puc aportar-hi, doncs?

Ara almenys puc aportar allò que visc i sóc, el meu interès, la manera de ser, la meua experiència, l'esforç perquè la qualitat humana i tècnica de l'Hospital es mantingui i, si és possible, creixi.

Concretament, penso que he de vetllar des de la meua responsabilitat perquè els professionals i tot el personal de la institució treballi a gust, amb el suport del Patronat, i amb possibilitats per manifestar i cercar solucions als problemes normals que es plantegen; ajudar a mantenir la filosofia i els plantejaments que "les persones són les primeres", els malalts i els qui els serveix; col·laborar amb els responsables del servei pastoral als malalts perquè, tot respectant la llibertat religiosa i de consciència, ningú –malalts i familiars– es vegi privat d'ajuda i suport en aquest moment tan delicat de la malaltia. I finalment, des de la llibertat que vull tenir com a capellà, estar al costat de tothom i ser crític quan s'escaigui.

Disposeu de mi, us ho dic sincerament.

Mn Francesc Pardo